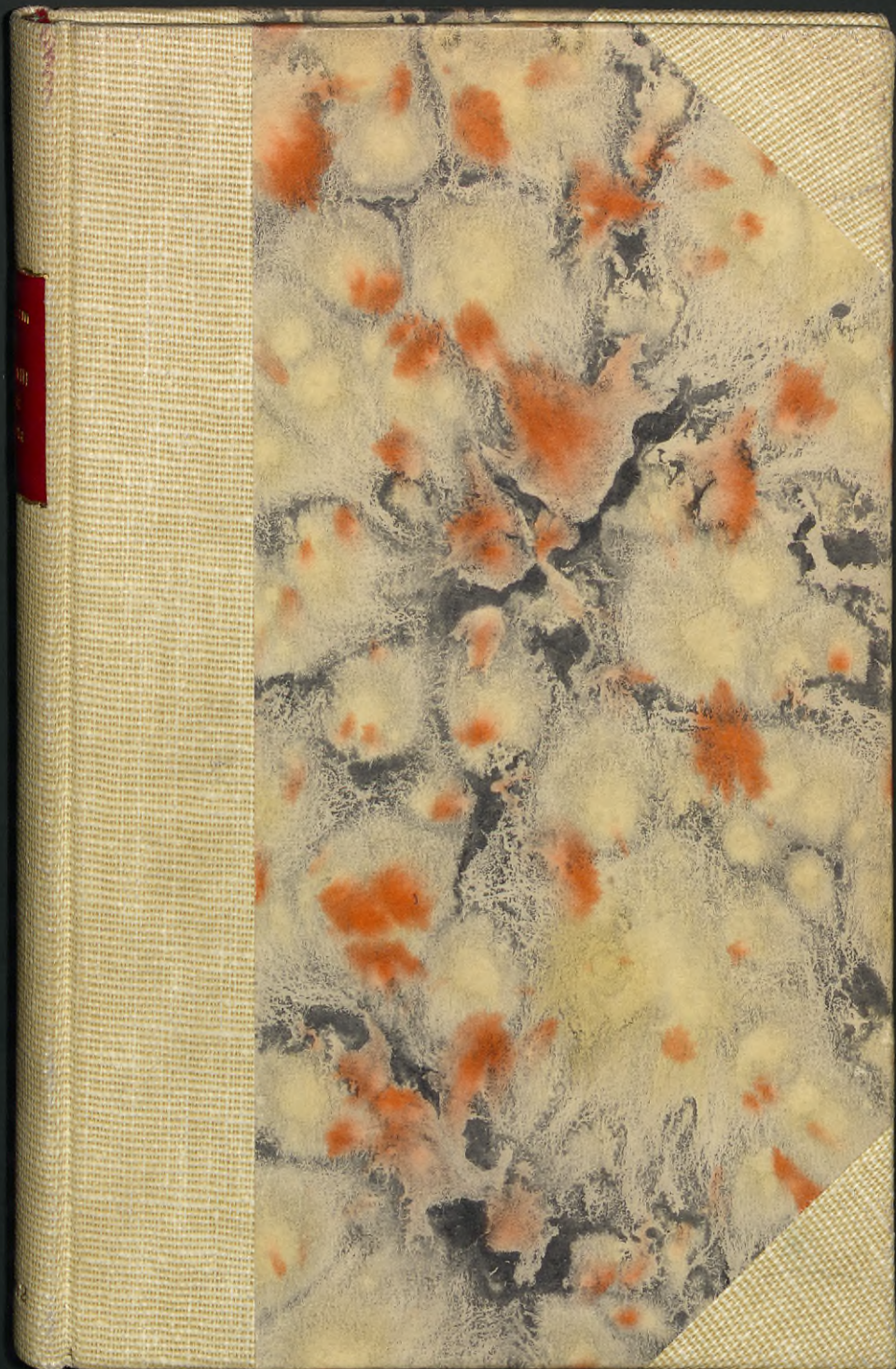

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

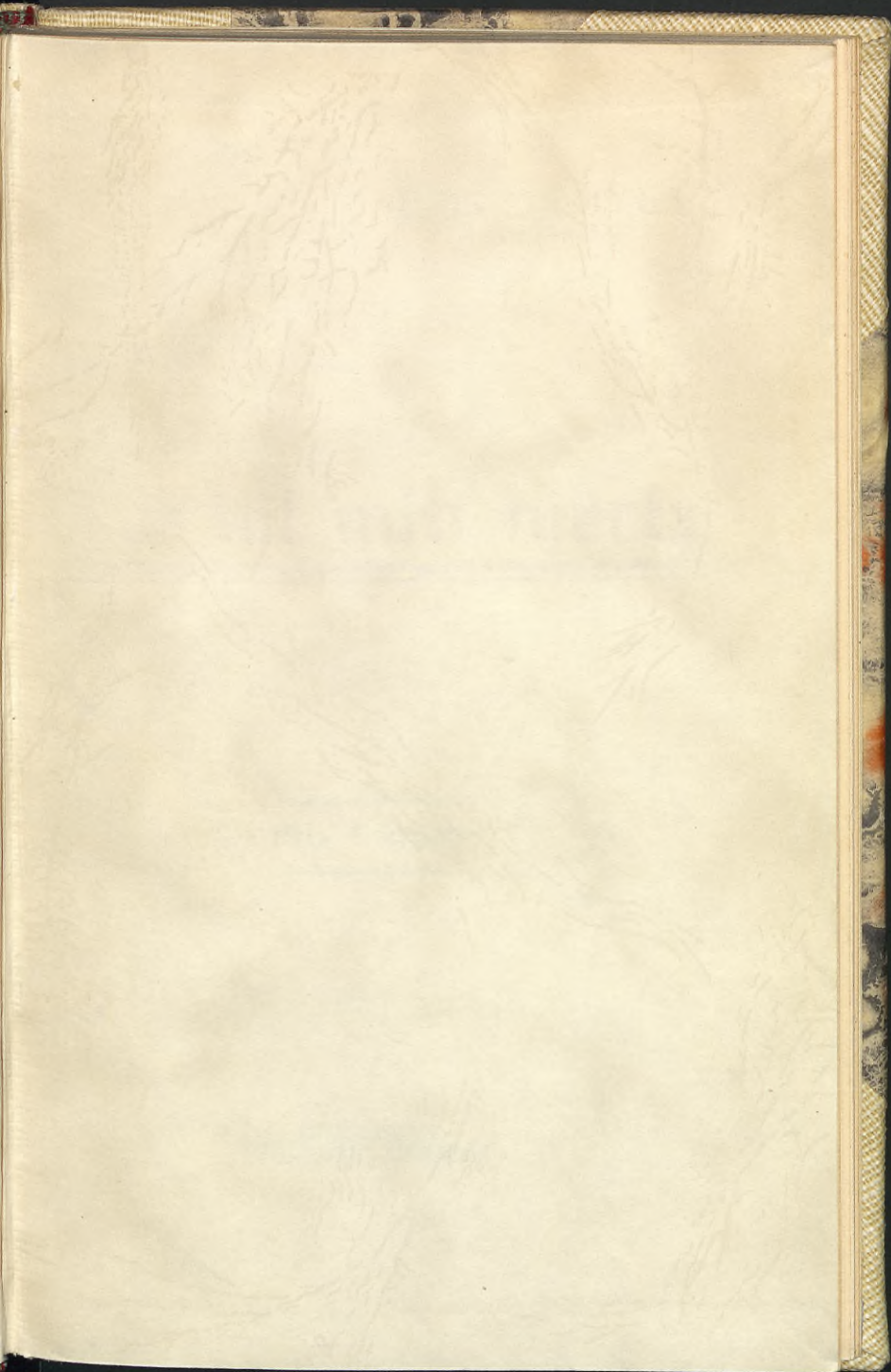

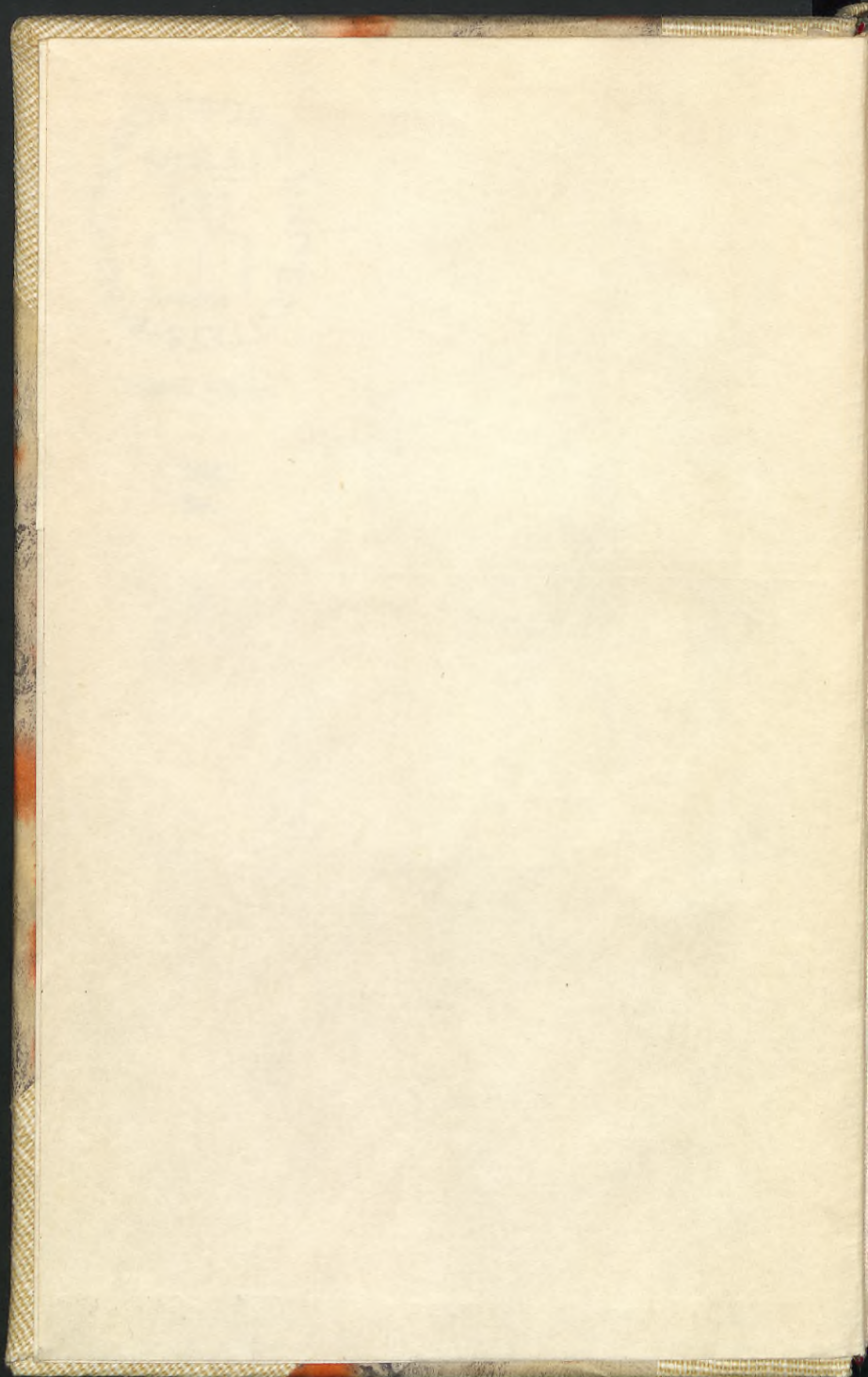

Allmänna Sektionen

Litt.
Sv.

ERIK LINDORM

Tal till mitt hjärta

Pris 1 krona

STOCKHOLM
FÖRLAGET VANADIS

31
p. 1517

ERIK LINDORM.

TÅL TILL MITT HJÄRTA

STOCKHOLM
FÖRLAGET VANADIS

Gustaf Lundbergs Tryckeri
Södertälje 1912

TAL TILL MITT HJÄRTA.

THE END OF THE WORLD

TAL TILL MITT HJÄRTA.

Hjärta, hjärta, som driver mitt blod,
fånge i revbenens bur,
håll dig blott stilla, var så god,
och tänk ej mer på amur.

Darra ej längre, tag det svalt,
sköt blott i ro din plikt.
Slå dina slag, reglerat, normalt,
blanda dig ej i min dikt.

Driv mig ej ut i ångest att gå
om nätterna, dignande tungt.

Bed ej om det, du aldrig kan få,
ligg i min bröstborg lugnt.

Gnag ej så hungrigt, är du snäll,
du äter mig tom är jag rädd.
Somna drömlöst in varje kväll,
kasta dig ej i din bädd.

Jag har ju fläckfritt prästbetyg
och jag har betalt min skatt,
men ändå du darrar och drömmer i smyg
och väcker mig varje natt.

Andra hjärtan slå punktliga slag,
men du skall då krångla jämt
och värka därinne natt och dag.
Det är ett bra dåligt skämt.

YNGLINGÅR.

Ynglingaår, rosiga år,
när mörkret var sommarlätt,
när själen var barnablank och ren,
när man aldrig var riktigt mätt.
Man gick med strupen av ångest tryckt,
martyr och profet man var.
En mörk, förvillad och smärtyngd värld
på spensliga skuldror man bar.

Ynglingaår, svärmande år,
när hjärtat i handen man höll,
när av ett brännande ögonkast
ett eldstänk i själen föll.

I tung och hungrig och darrande sorg
förbi hennes fönster man gick.
Man kramade huvudkudden i dröm
om det, som man aldrig fick.

Ynglingaår, skiftande år,
när man handen i vrede knöt
och brusade ut, men i nästa stund
sig blygt och blomskyggt slöt. —
Ynglingaår, som man svindlade bort
och aldrig skall hitta mer,
här stå starka och mognade män
och stirra så långt efter er.

MARSNATT.

Strimmigt och svart står fönstrets glas
uti den droppande natten.
Taksnön hasar med tunga ras
mot gatans sörjiga vatten.
Det är som skulle det snart bli vår
med grönt och sol som förstoras.
Åter en vår och åter ett år,
som snabbt rinner bort och förloras.

Vad har jag gjort av varje år,
som skänktes åt mig av slumpen?
Låg det ej kvar i mina spår
som en blomma, död och skrumpen?

Sög jag märgen ur någon sekund,
som jag i minnet kan smaka?
Kan jag kalla en enda stund
av det gångna tillbaka?

Tackade jag för att jag fick
famnen så full som ingen?
Grep jag vart fladdrande ögonblick
uti den glimmande vingen?
Höll jag min ungdoms fraggande skål,
rädd att spilla en droppe?
Sparade jag och var jag snål
om skyarnas glans däroppe?

Undan, liksom genom ett såll,
dagarnas droppar runnit.
Ingenting har jag i behåll,
allt har dött och försvunnit.
Intet av dessa bortrunna år
kunde blodets feber stilla.
Och nu skall jag åter få en vår
att slösa bort och förspilla.

Vårarna svingat med fjärlshast,
alla måste jag mista.
Dig skall jag dock hålla riktigt fast,
som om du vore min sista.
Vår, din nalkande gång jag hör,
det brusar, droppar och knäpper!
Förrän du välsignande rör
mitt huvud, jag ej dig släpper!

SKUGGAD AV DÖDEN.

Vart mina vägar bära
snuddar mig döden nära.
Fastän solskenet duggar
friskt ur det molnljusa blå,
tanken på döden skuggar
över min panna ändå.

Ögonblicken som smyga,
timmarna som förflyga
bakom min rygg med brutna
vingar som fladdrat yrt,
allt som skall bli mitt förflutna
är mig älskat och dyrt.

Allt vill jag famna och fånga:
grönskande ängars ånga,
solens fallande strimma,
vinden som doftar och drar.
Helig blir mig var timma
som jag får vara kvar.

KVÄLLENS TACK.

Sol, som går ned,
får jag en dag i morgon med?

Får jag vakna och se
rymden i ljusdränkt blånad
och vackra kvinnor som le?
Tacksam och förvånad
följa skyarnas färd
över min vackra värld?

Ingen kan som jag
livet mot hjärtat trycka,

tacka för var dag
jag får med sin friska lycka.
Hungrigt står jag på språng,
kastar mig över var timma
med ögon som lystet glimma,
men blir ej mätt någon gång.

Människorna draga
slöa i sina selar,
gråta tyst eller klaga,
höra ej luft som spelar,
höra ej hjärtat klinga,
känna ej blodet springa,
pusta blott trötta ut,
glada att dagen är slut.

Men jag, men jag,
möter på knä var livets dag.

Mitt liv får ej bli grått
och slöas bort i vana.
Jag hör det egga och mana
och hjärtat har så brått.

Hjärtat, som snart skall stanna,
manar i varje slag:
Bliv kung för var solkrönt dag,
som glimmar på din panna!

Sol, som går ned,
giv mig en dag i morgon med!

SOMMARDAG.

Nu sjunger marken under mina fötter
och lekfull vindil blåser i mitt hår,
där gnolande och sommaryr jag går
en väg med blekta barr och blanka rötter,
som solen full med gröna fläckar sår.

Mot skrovlig tallbark fågelnäbbar spika
och ludna bromsar brumma mig förbi.
Ur molnen skär en svalsvarms visselskri.
Jag själv är flygstark och jag ville skrika
mig hes av glädje för att jag är fri.

Det är så stort att jag får gå på jorden
ännu en sommar, full av doft och sken,

och bjudas in av varje dikesren
till smultronmiddag på de gröna borden,
och sova ut på någon skuggig sten.

Så tackar jag min jord att jag får vara
vid liv, en människa, ett blod, ett jag,
ett hjärta, som kan slå med lätta slag
och låta sorgsna drömmier fara
som moln i fjärran på en sommardag.

VERSBILJETT.

Jag har glömt hur ni ser ut
bara sen i går.
Minns en panna, låg och vit,
och ett blåsvart hår.
Men ert ansikte en dimma höljer,
edra ögon har jag glömt.
Är det sannt att jag har sett er
eller har jag drömt?
Överallt ni mig förföljer,
vad jag tar mig till.
Jag vill edra ögon se,
hur de mörkna, lysa upp och le,
hör ni det: jag vill.

Det är farligt, ja, jag vet,
men jag skall mig akta.
Bara er i smyg betrakta,
tala svalt och sakta,
får jag, får jag det!
Jag vill endast gå och undra
över edra sjutton år,
varken tigga eller plundra,
bara njuta glansen i ert hår,
blickens stenkolsskimmer,
kroppens melodi där gungande ni går.

Sedan lovar jag att gå
och ej se mig om.
Varken knota eller fråga
varför ni uti min levnad kom. —

— — — — —
Men var på er vakt,
tro ej vad jag här har sagt!

Varje gång jag ser er skall jag märka
att jag strax därpå er skönhet glömt.
Jag skall tro att jag har drömt,

jag skall känna hungern värka,
jag skall aldrig mer från er bli fri.
Varje möte ropar på det nästa,
intet vill det sista bli.

Därför är det nog det bästa
att vi aldrig träffas mer.

Kom ej, kom ej, vill jag därför be er. —

— — — — —
Bry er inte om
mitt vacklande och prat.
Jag måste se er!
Kom!

MINNETS SLAV.

Du tog så mycket med dig, när du gick,
mitt ljusa vemod, gnistan i min blick,
mitt klara skratt, mitt fladdrande humör
och allt jag trodde på och stridde för.

Nu åren gå. Jag lever som jag kan.
I ångest mognade jag brått till man,
men dig kan jag dock aldrig komma från,
fast jag har tänkt på dig i köld och hån.

Jag sölar ner dig i min fantasi,
jag slår ditt minne för att bli dig fri,

men hur jag höljer dig i skymf och skam,
din renhet genom smutsen strålar fram.

Du skuggar mig, du värker i mitt bröst,
jag går och bär på klangen i din röst.
Vad skall jag göra för att komma loss,
hur slita navelsträngen mellan oss?

Jag tigger ej att du skall bli mig när,
att glömma, glömma endast jag begär.
Jag vet att jag skall aldrig andas fritt
förrän jag blir ditt tunga minne kvitt.

LÖFTETS KVINNA.

Min ungdoms fattiga kvinnoskörd
bärgades in så lätt.
På varje tanklöst givmild mun
kysste jag snart mig mätt.

Jag minns ej längre flickors namn,
som jag viskat i flämtande rus.
Och alltid steg jag ur deras famn
skamsen i gryningens ljus.

Förgäten och namnlös vilar du nu
du leende kvinnoskörd,

Nu minns jag en enda kvinna blott,
hon, som aldrig blev rörd.

Hon gick i kärlek genom mitt liv
ett bländande ögonblick.
Jag kröp och tiggde som jag var van,
men ingenting jag fick.

Jag reste mig. Isande stolt och kort
bjöd jag ett hungrigt farväl.
Till öppna armar jag skyndade bort
med lätt och sjungande själ.

Det stod en kvinna närmast invid,
jag stormade hennes famn.
Hon njöts och glömdes och jag minns
ej längre den lillas namn.

Så vila gott, vackra vän, där du föll
i min glömskas ogräsgrav.

Ögonens löfte för troget du höll,
för mycket, för helt du gav.

Men hon som gick orörd och stolt sin väg,
blott hon är åtråvärd.
Jag viskande smeker hennes namn,
av sugande trånad förtärd.

EROS KRIGSKONST.

Aldrig på allvar, bara leka,
snabbt och rundhänt omkring sig smeka,
samla doftande äventyr.
Ej gå dödsblek omkring och gnissla,
aldrig ragla blodtöcknigt yr,
kunna sätta sig lugnt och vissla
när hon flyr.

Aldrig bränna sig svart i minnet,
aldrig gräma sig sjuk i sinnet,
det är konsten i Eros krig.
Bara taga och aldrig bedja,
nappa blommorna vid var stig.
Ur var kindgrop och hårlockskedja
flykta vig.

Jag har tagit det alltför drumligt,
jag har smekt alltför tungt och fumligt,
jag har släpats i kvinnohår.
Ack, jag gick dem för naket nära,
bättre nu jag dock allt förstår!
Eros krigskonst skall jag mig lära
om det går.

LEVNADSBYGGET.

Han byggde sitt liv på vilja och plikt
och fogade sten till sten.
Han bjöd farväl åt drömmar och dikt
och släckte sin pannas sken.
Emot sitt kött var han hård och sträng,
en hustru hade han i sin säng.
Han byggde sitt liv orubbligt fast
under stilla och jämnråa år. —
Då rasade allt för ett ögonkast,
för en fläkt av en kvinnas hår.

EN FADER MED SIN SON.

Molnstrimmig måne dallrar
i blank och svartnande sjö.
Syrorna klippa sömnigt
i ängens nyslagna hö.
Skymningens gråa aska
faller på utbränd dag.
Vi gå längs den steniga stranden
min lille son och jag.

Han tittar, pekar och pratar
och snubblar ibland på en sten.
Jag kramar smeksamt hans näve,
liten och solbrynt och len.

Sin friska barnaförundran
frågar han aldrig trött.
Jag går i avlägsna tankar
och svarar helt förstrött.

Hur länge får jag hålla
din lilla näve så här
och skydda dig och stödja
och vaka vart vägen bär?
Jag undrar blott hur länge
jag får vara i ditt behag.
Du växer och går ifrån mig
allt mer för varje dag.

Din vilja skall styvna trotsigt,
du skall gömma dig gosseblyg.
Våra ögon skola skiljas,
din själ skall spira i smyg.
Med dunkla, brännande känslor
skall du i hemlighet gå.
Och jag måste stå vid sidan
och hjälplöst blott se på.

Min son, om du blott visste
vad över din säng jag drömt.
Dina första vita sockor
i skrivbordslådan jag gömt.
De små, små, mjuka sockor
bli stora, hårda skor,
som trampa sig väg i världen
och trampa far och mor.

Det måste bäras och tålas,
fast det är tungt och svårt.
Din lilla hand skall lossna
ur min, fast jag håller så hårt.
Du går ju ändå ifrån mig,
vem hejdar växandets fart?
— Nu skynda vi på, min gosse,
vi äro hemma snart!

VISKNING ÖVER ETT BARNS SÄNG.

Barn, gosse, du lilla liv av mitt,
som skummade över en vår.
Jag vill bekänna, det skedde ej fritt;
det var dunigt hull, som skimrade vitt,
det var doft av din moders hår.

Du får mig ej döma och förebrå
om livet dig hårdhänt tar,
om människor bitas och plågor slå.
Därför jag vill att du skall förstå
hur härlig din moder var.

Du skall förstå och förlåta det
när själv du sitter en vår
med en liten kvinna i hemlighet,
och allt vad du tiggat om, svulten och het,
i en brinnande svindel får.

SEXTON ÅR.

Maria är sexton år
med fläta och halvlånga kjolar.
Ofta vid fönstret hon står
och trummar på glaset och gnolar.

Hon vet ej själv vad hon vill,
hon går och bär på en gåta,
och nyss som hon skrattat till,
hon går i ett hörn för att gråta.

Och blicken skyggar så rädd
och speglar så övergivet.
Hon ligger var kväll i sin bädd
och gråter och väntar på livet.

EN KVINNA.

Du är så jordisk och så stark,
du kvinna som bredvid mig går.
Du tar ditt liv som ört på mark
och räknar icke fallna år.
Du blommat upp i vardagsljus,
i arbetsallvar, stilla skämt.
Du går i enkel, självsydd blus
och dina händer syssla jämt.

Fast du ej mer är ung, har hyn
ett skärt och varmt blodskimmer kvar.
Och under svarta ögonbryn
djupt blänker guldbrunnt ögonpar.

Du står i dina mognadsår
och hemligt blomma dina bröst.
Din nedåtväg snart förestår,
men du ej tänker alls på höst.

Din dag i arbete förgår,
med slev och nål du sysslar flink.
Med vatten kammar du ditt hår
och sminkar dig med solens smink.
Du ej med grubbel hjärnan bryr,
ty livet sjunger i ditt hus.
Du svärmar icke, vild och yr,
men njuter dagens jämna ljus.

Du räds ej rynkig ålderdom
och allt vad ödet smider hop.
Du ler mot dikets smultronblom
och gissar alla gökars rop.
För dig är livet detta nu
med vattenblink och sus av grönt.
Blott lugn och godhet fordrar du,
och då är du tillräckligt lönt.

Liksom en fågel skall du dö
och stilla slockna utan ord
och skiljas ifrån träd och sjö
och moln och hem och jord.
Det är så lyckligt och så lätt
och utan kval och sinnesnöd.
Det är ett gammalt enkelt sätt
att dö en fågeldöd.

MITT VINTERÖDE.

Löv ligga frostiga för min fot,
och solen svalnar åter mot höst.
Den som svalnad kunde gå mot
sitt vinteröde med fruset bröst!

Det vore så skönt att slippa se
och gråta åt allas vinternöd,
att slippa höra barnröster be
sin darrande bön om litet bröd.

Att med en inåtspeglande blick
lumpen och trasorna gå förbi

och aldrig känna ett smärtans stick
eller höra ett genomskärande skri.

Under en himmel av höstmoln höljd
frusen och lugn jag vandra vill.
Men jämt av mitt blod skall jag bli förföljd
och aldrig mitt bröst kan frysa till.

Handen knytes kring pennan i harm
och munnen kan ej kväva sin sång.
Jag möter min vinter glödande varm
och under min hud tar blodet språng.

FÅNGENS ALMANACKA

Timmarna krypa, dagarna driva
långsamt som skyar ur mitt liv.
Varje afton i bordets skiva
skär jag en skåra med min kniv.

Kindernas skrynklor och pannans fåra,
längtans sugning och blodets hets,
dagen själv blir bara en skåra,
skuren in av en knivbladsspets.

Glödröda tankar, som sprängt och tumlat
i min hjärna och sprakat fritt,

trotsiga ord, som munnen mumlat,
allting ligger i detta snitt.

Vaknad ur det jag skrev eller läste
räknade strecken jag om och om,
tills mitt blod i pulsarna jäste
och jag i feberfrossa kom.

Men på hur många skårer som fattas
törs jag ej grubbla huvudet trött.
Jag blir lugn vid dagsljus, som mattas
blekt till skymning, när solen dött.

Domnande dag, du gjorde mig illa,
nu du dock övervunnen är.
Jag förlåter och tacksamt stilla
in ditt snitt i bordet jag skär.

SÅNGMÖN.

Hustru, det klingar trofast och kärft,
namnet är ärligt och fäderneärvt,
sångmö, det skall du bära
i leende höghet och ära.

Hustru, brödbryterska, sängkamrat,
ledsagarinna i kärlek och hat,
sångmö, ditt famntag är plågor,
jubel och lidelselågor.

DEN MÄTTES SUCK.

Min ungdom dog häromdan,
jag var och begrov den fan.
Det var en lustig en, må ni tro!
Han unna sig aldrig en smula ro,
han skulle brinna och svamla
och klösa och riva det gamla.
Han skulle jämt hålla tändande tal
och sia om gröna vårar,
han kallade världen brackbanal
och människorna för dårar.
Han grät sina modiga tårar
när folket bara snarkade.
Han bet, han skrek, han sparkade,
han dundrade från talarstol,
han talade om ett liv i sol,
han ruskade det som sov

och agade det med kärlekens hat.
Min ungdom, det var en vild krabat,
men nu är han död, gudskelov!

Nu ligger han där, utpumpad och slut,
nu får man en smula lugn.
Nu kan man sitta och pusta ut
vid sin varma kakelugn.
Nu får man äta i ro och bli fet,
bli klok och stadgad till sinnet,
och slippa att släppa till skinnet.
Gudskelov för det!

GAMMAL LEK.

Du säger ofta till mig att jag skall
mig vila och mig spara några dagar.
"Jaså, jag får ej, nå, som du behagar!"
Jag rätar nacken stolt och manligt kall.

Men nästa dag min stolthet dock är all
och samma lidelse mig åter jagar.
Liksom ett barn jag tigger, ber och klagar
och hungrar efter nya syndafall.

Och hur jag ber till sist jag också får,
och fri ifrån begäret som mig tärde,
jag visar samma stolthet, som i går,

fastän jag vet hur ömkligt svag jag är,
att jag i morgon lika hett begär
den samma sällhet, som jag nyss begärde.

PARADISET.

Min stackars Eva, vad vi voro dumma,
som läto oss av ormens finter locka
att utav kunskapsträdets frukter plocka,
fast det är sant att äpplet smakte mumma.

Ty genast slogs allarm på åskans trumma
och skrämde hördes alla hönsen skrocka
och fåren började sig sammanskocka,
ty Herrens stämman hördes väldigt brumma.

Vi skulle gått bland åsnorna och lammen
och bräkt till Herrans lov och blott sagt amen
och inte morskat oss på detta viset.

Vi skulle varit lydiga, min gumma,
så skulle ännu uti paradiset
i frid vi vandrat, saliga och dumma.

KRISTENDOM I DET GRÖNA.

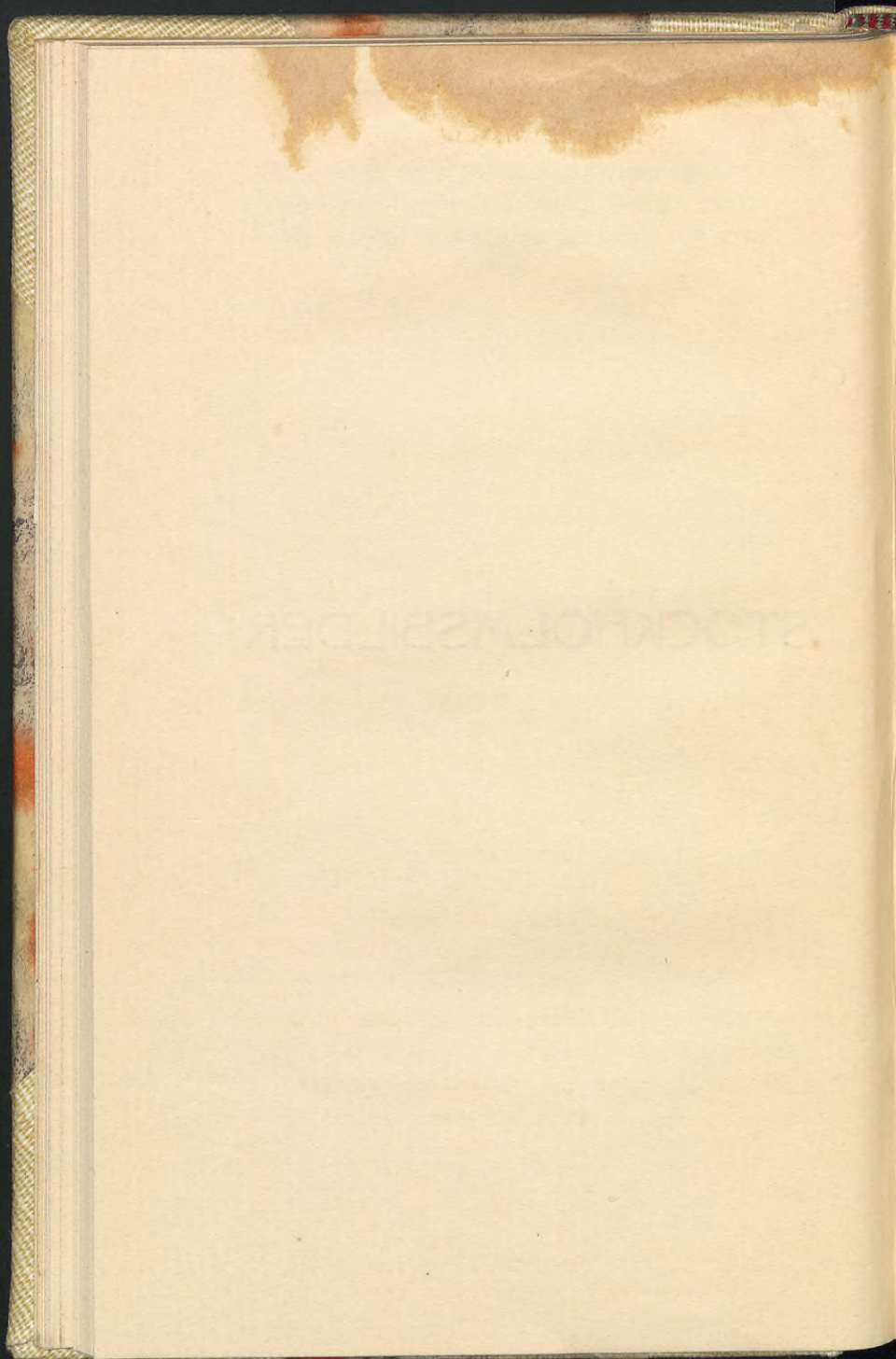
Herr Kaleb Svensson på en sten sig ställer
att tolka sanningar i sommarvärmen.
Handflatan smattrar hårt mot bibelpärmen
och mörkt bestraffande hans stämma skräller.

Rörd mången liten gumma tårar faller,
som sedan torkas fumligt bort med ärmen,
när hemskt han lägger ut för mänskösvarmen
hur Herren synd och otro vedergäller.

För dem som icke tro som Kaleb Svensson
skall evig pina bli en rättvis lön.
Så dundrar och domderar Kaleb Svensson.

Men högt däruppe junis strömoln glittra
och djupt i grönskan fåglar glättigt kvittra
och marken är barmhärtigt mjuk och grön.

STOCKHOLMSBILDER

NORRSTRÖM.

Brusa bakom mina ord,
du puls, som går i Stockholms jord,
än vårligt forsande och vild
och skummigt grön som ärg,
än som en solsprängd spegelbild
av sommarhimmels färg,
än vintersvart med Brustna ljus
och gröna bågglampsstrålar!
Fyll mina verser med ditt brus,
riv färgen när jag Stockholm målar!

Jag känner dina lynnen, de äro mina egna,
jag känner din hemligaste ton,
din blygaste krusning, det skyggast förteguna,
som en vårkväll du spelar under bron.

Alla dina böljande tankar kan jag höra,
från kajen kan jag se i din själ.
Gatornas orkester har ej dövat mitt öra,
jag kan höra dig därnere så väl.

Vi kastade oss sömnlöst i vårnattens oro,
vi gingo i längtan, du och jag.
Vitfransande av fragga dina virvlar foro,
och mitt hjärta gick med snabbare slag.

I sommarens solgungande domning vi lågo
och blinkade mot ljuset, dåsiget tryggt.
I vällustig matthet, halvblundande vi sågo,
jag tankarnas, du mäsarnas flykt.

Svart och stjärnlös måste du i höstnatten vagga
och mörkret slog svart om min själ.
Men vi drömde ändå om vårens dans och fragga,
om böljornas och blodets klara spel.

Vintern kommit glidande som is, och det snöar
i ditt vatten, det isas i min själ.
Men vi väckas ur vår långsömn, när marssolen töar,
det veta vi så innerligen väl.

KLARA KYRKOÅRD.

Grönskan gungar omkring kyrkans tegel,
och från blank och buktig himmelsspegel
störtar middagssolen, vit och stark,
stänker splittrad genom gröna grenar
över gräsets gråa, flata stenar,
värmer upp de dödas tysta mark.

På en lövskymd bänk vill jag mig sätta,
höra träden viskande berätta
om det gamla, det som var en gång.
Här kan ingenting förströ och störa,
här en djupstämd lyssnare kan höra
döda röster genom trädens sång.

Stilla människor omkring mig sitta,
trötta mot solspräcklig sand de titta,
vila ögonen från damm och sken.
Här kan intet blända eller narra,
lugnt de se hur ljus och skuggor darra
som i brottnig över Bellmans sten.

DJURGÅRDSLIV.

Söndagskvällen har långsamt blånat,
Sen trasig måne har nyss seglat fram.
Trädens vårgula grönska har grånat
i Djurgårdsslättens bolmande damm.
Människor myllra i svarta klungor,
sorlet har många tungor,
busar som skråla, hundar som skälla,
positiv som vemodigt gnälla,
bösskott och trumslag ifrån Gröna Lund.
Nattnymfer snegla, sminkat rosiga,
med glasiga blickar efter en kund.
Några herrar, svullna och mosiga,
glupska på billigt kärleksrov,
slå omkring dem en vinglande lov.
Arbetare, söndags snygga,
vandra självmedvetna och trygga

med röda nävar och vita manschetter,
gatungar blossa på cigarretter,
kärningar, knoddar och demimonde
— folket av dagen och natten —
röra sig kring en rad av stånd,
där en röd och svettig madam
säljer praliner och saft och vatten
och femöresmunkar, som pudrats av damm.

Uppställd mot Alhambras vägg
en barhuvad tiggare står
med utsprängda ögon och ruggigt hår.
Han mumlar i sitt smutsiga skägg
när någon förbi honom går.

Omkring en blind med ett positiv
och en gumma som söker sjunga
tättnar en liten människoklunga.
Det är pigor i blommiga liv,
gardister som i mösskärmens skugga
efter svällande köksbjörnar snugga,
barbröstade sjömän med mössan på sned
och arbetarpojkar i skarpa hattar
och rundklippt hår efter yankeesed.

Gummans spruckna och pipiga röst
hörs knappast i larret från positivet,
men tränger förvisst genom blommiga livet
in i varje pigas bröst.

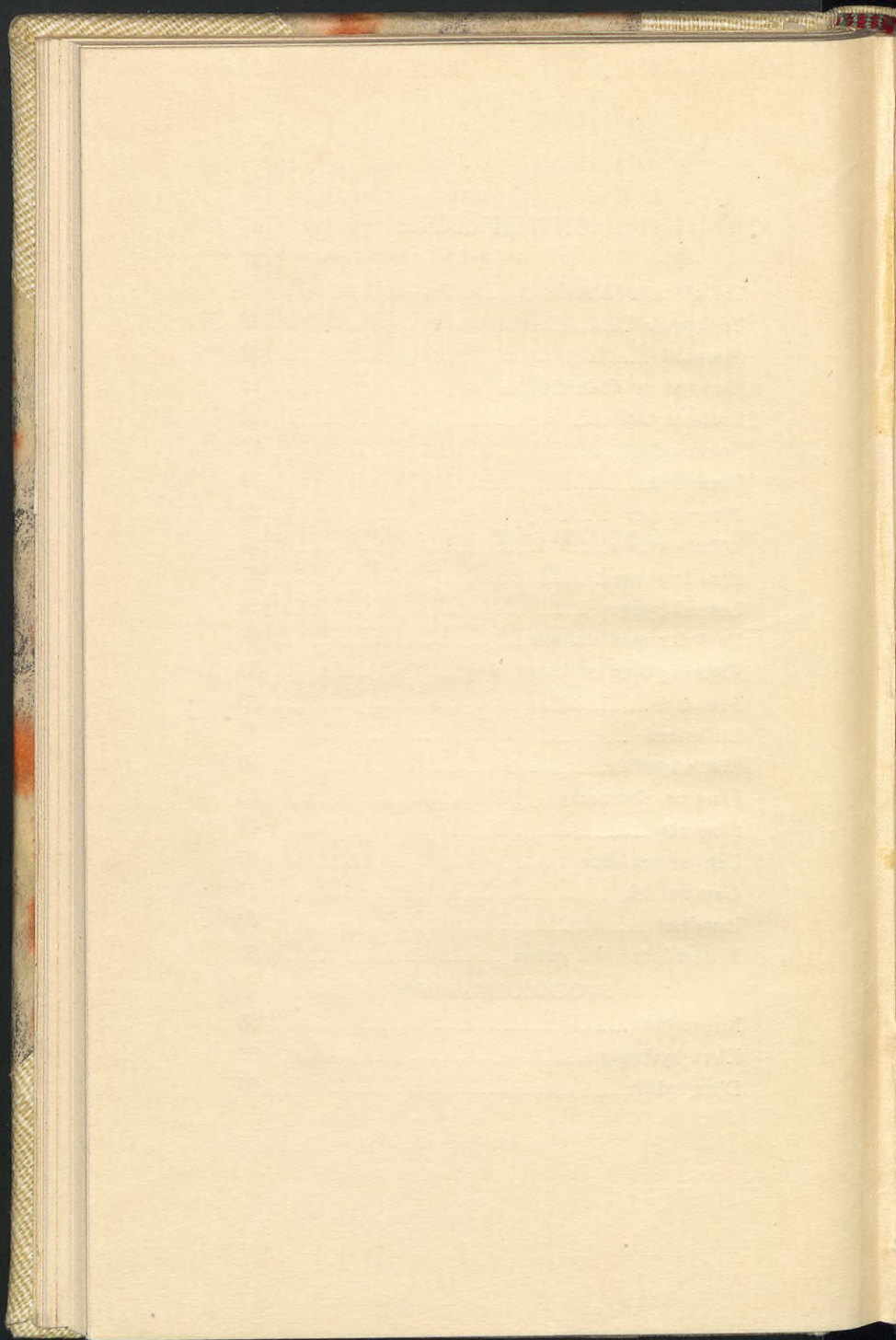
Visan om Hjalmar på blomsterklädd kulle,
dallrande vekt och melodiskt stämd,
tjusar nog ännu, eller skulle
folkets kärna ha blivit skämd?

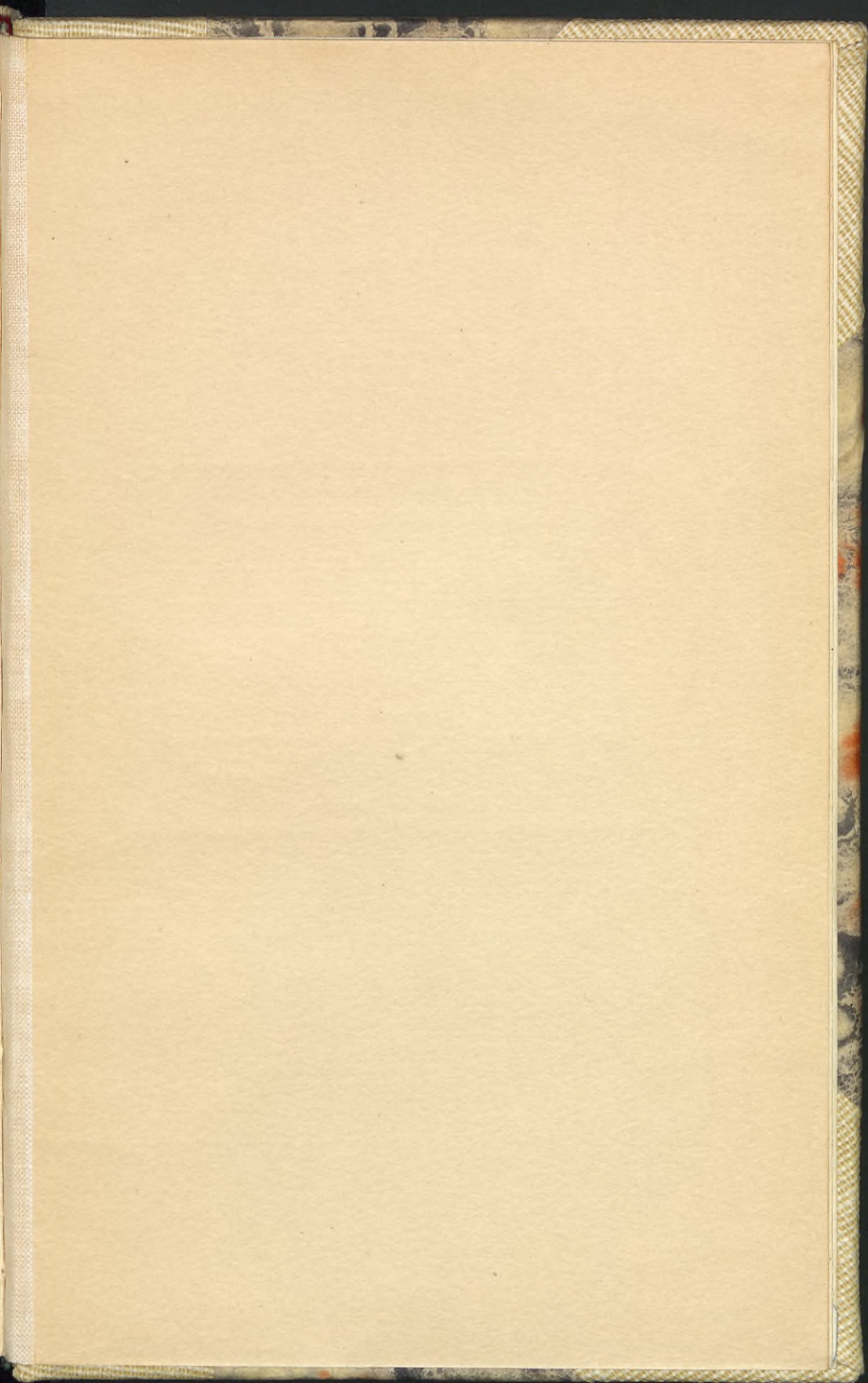
Droskor springa och spårvagnar dåna,
doft hörs automobilernas böl.
I Allmänna gränd flottisterna treva
med blickarna blinda av lageröl.

Det börjar allt mörkare blåna.

INNEHÅLL:

	Sid.
Tal till mitt hjärta.....	5
Ynglingaår	7
Marsnatt	9
Skuggad av döden.....	12
Kvällens tack	14
Sommardag.....	17
Versbiljett.....	19
Minnets slav	22
Löftets kvinna.....	24
Eros krigskonst	27
Levnadsbygget	29
En fader med sin son	30
Viskning över ett barns säng.....	33
Sexton år.....	35
En kvinna	37
Mitt vinteröde.....	40
Fångens almanacka	42
Sångmön	44
Den mättes suck	45
Gammal lek	47
Paradiset	49
Kristendom i det gröna	51
STOCKHOLMSBILDER	
Norrström	55
Klara kyrkogård.....	58
Djurgårdsliv.....	60

INOM KORT UTKOMMER

KRONANS LANDSVÄG

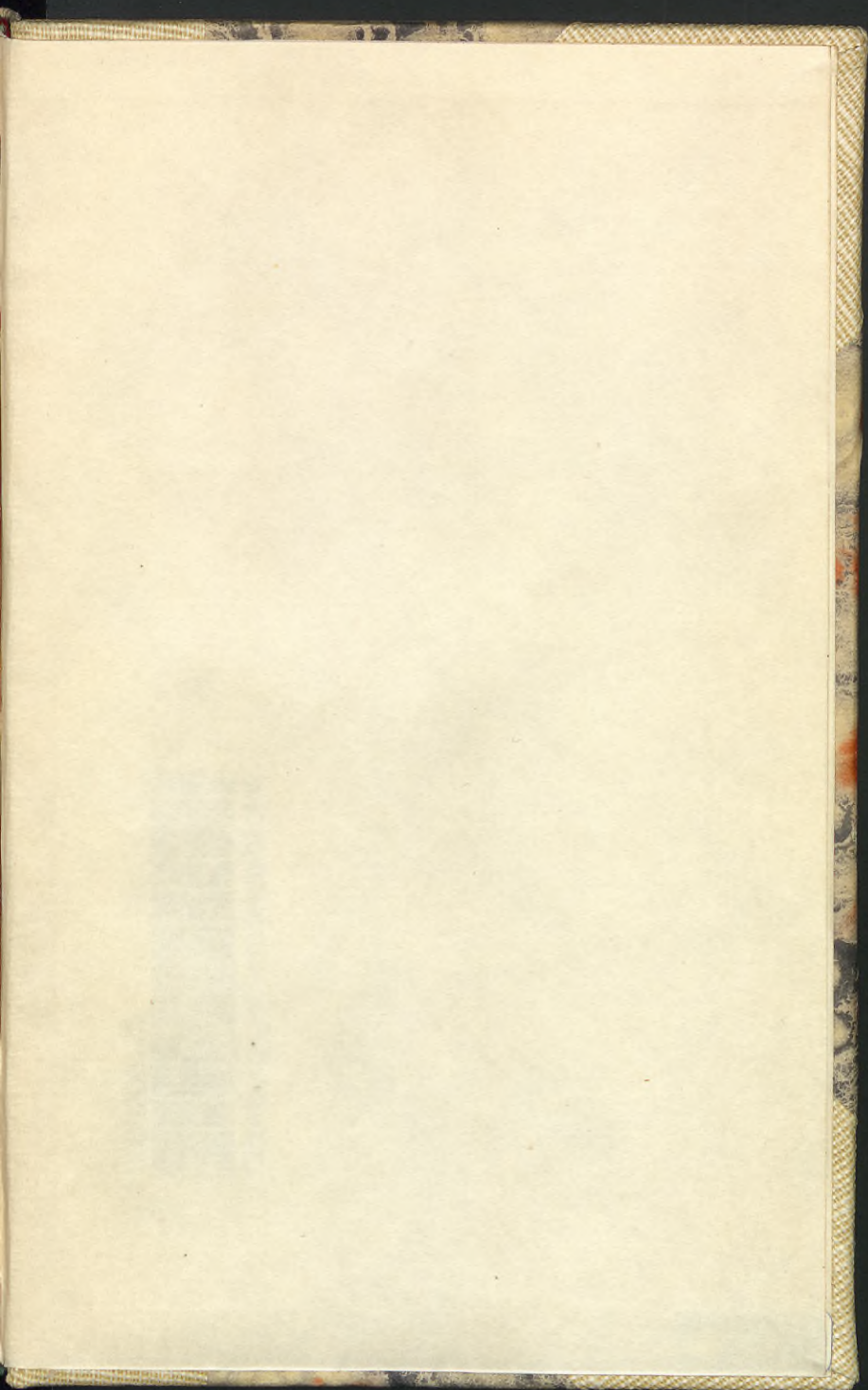
NOVELLER AV

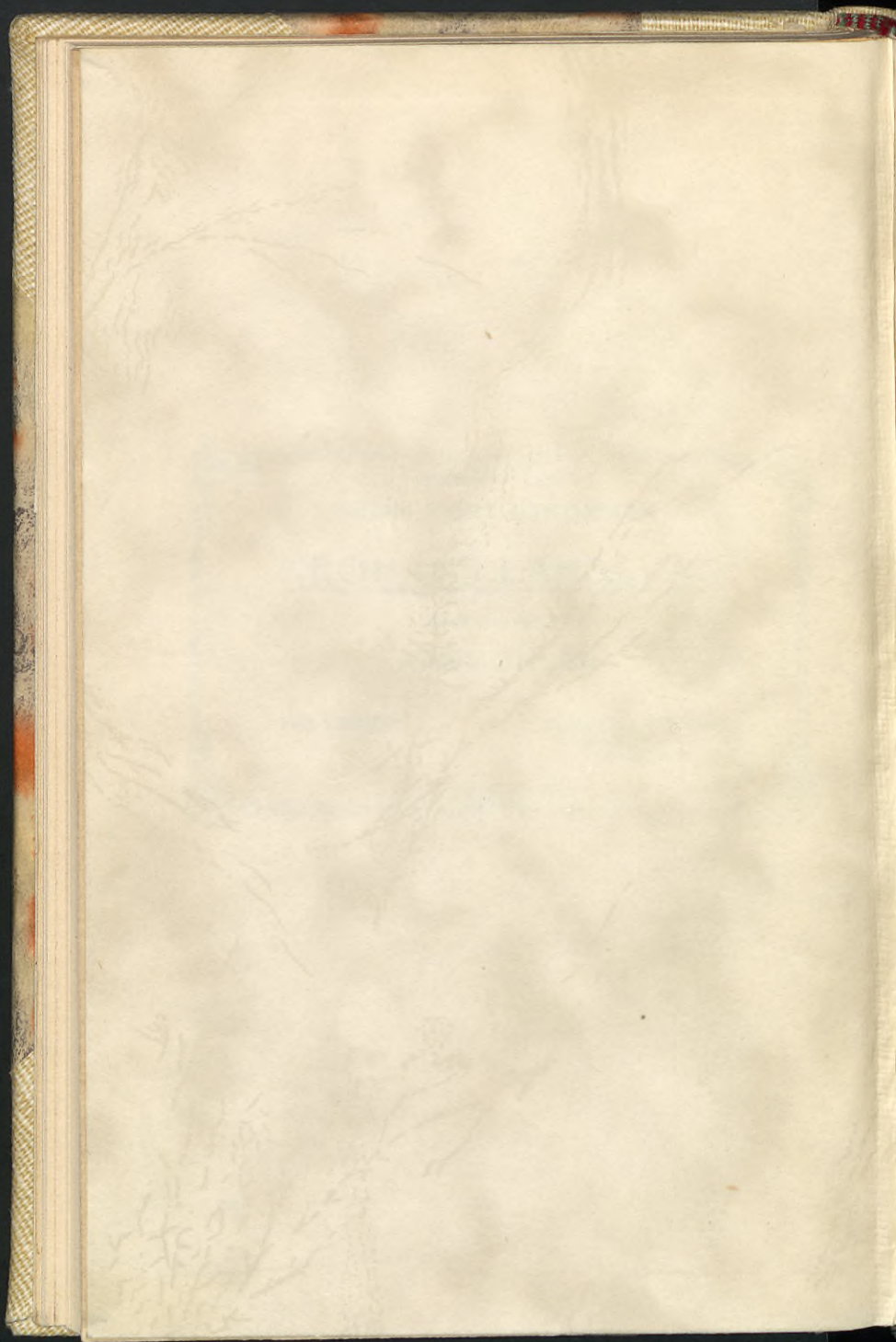
AXEL UHLÉN

PRIS 1 KRONA.

FÖRLAGET VANADIS
Vanadisvägen 41.
Stockholm.

K-83
574-49.

6000206175

Göteborgs universitetsbibliotek

6,05

